

BIBELSK TRO

Nr. 1
Febr. 1996

5. årgang

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk grunn*

utgir tidsskriftet
Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlene skriftsyn, dvs. Skriftenes vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftenes ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolute autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-

skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om «Skriften alene», «rettferdigjørelsen ved tro på Kristus alene» og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), forkynner/cand. theol. Kristoffer Fjelde (nestformann), misjonær/rektor Reidar Eriksen (sekretær), ingeniør Gordon Landro og avd.leder Olav Stokka.
Varamenn: Adjunkt Gunnar Holth, misjonær/cand. theol. Olav Toft, avd.leder Tor Ydstebø, bonde Ola Borrevik og bonde Leif Jan Krogdal.

Rådet:

Rådgiver/sosialøkonom Dagfinn J. Hansen, misjonær Jan Ove Heggdal, bonde/cand. theol. Arvid Joromo, bonde Samuel Norland, misjonær/cand. theol. Gutterm Raen.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, lektor/cand. theol. Eivind Gjerde, adjunkt Gunnar Holth, lærer Reidulf Tværåli, misjonsskolelærer/dr. Norvald Yri.

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk grunn

Redaksjon:

Olav Hermod Kydland

Guttorm Raen

Olav Toft

Redaksjons- og ekspedisjonsadr.:

Postboks 264, 4350 Nærø
Fax 51 43 22 82

Abonnement og gaver:

Kleppveien 894,
4063 Voll

Postgiro: 0825 0578300

Bankgiro: 3290.07.77786

Dansk postgiro:
1199 250-9350

Kasserer: Kristian Byberg
Tlf. 51 65 41 01

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 100,-
Til andre land kr. 125,-
Skoleungdom kr. 70,-

*Redaksjonen er ansvarlig for alt som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter for øvrig står de respektive forfattere ansvarlig for. Red. deler nødvendigvis ikke alle disse, men er ansvarlig for at ikke noe bryter med stiftelsens formål og grunnlag. Unntak fra dette kan være ytringer i klipp- og leserbrev-spalten.*

Ettertrykk kan skje med kildeangivelse.

Layout: Narve Holmen

Steinkjer Trykkeri AS
Tlf. 74 16 30 00

Nr. 1 Februar 1996:

Hvem tilber og tjener Gud?

Leder. Guttorm Raen Side **2**

Kristus er oppstått! Andakt. Øivind Solheim » **3**

Hva prekes om det kristne livet?

Søkelys på forkynnelsen. Carsten Elmelund Petersen » **4**

Gamle brønner og gamle murer

Fra troens slagmark. Dag Risdal » **7**

Frykt

Trossannhet. Severin Tobiassen » **9**

Heidningemisjon som endetidsteikn

Guds Ord og lovnader. Olav Toft » **10**

«Flytting» av vannskillet

Kommentar. Guttorm Raen » **12**

Kristendomsfaget, Bibelen og foreldreretten

Aktuelt. Fra Akademiet for
Kristen Folkeopplysning » **15**

«Jeg tror...»

Trosartiklene. Guttorm Raen » **17**

Pantet på vår arv

Bibelstudieserie. Kjell Dahlene » **20**

1996

Ved begynnelsen av 1996 vil redaksjonen gjerne takke Herren for sin store nåde mot oss i året som gikk. Takk også til våre lesere for forbønn, gaver og gode ord. Vi ønsker dere alt godt i det nye året med noen vers fra Sangboken (nr. 476):

*Vik ei fra mitt hjerte,
dyrebare smerte,
Åndens fattigdom!
Vis meg mine brister
så jeg aldri mister
nådens legedom!*

*Før ditt verk til ende,
regn og sol du sende,
bruk de råd du vil,
bære du meg fører
så til sist meg hører
Himmelriket til.*

Nr. 2 kommer til påske.

Hvem tilber og tjener Gud?

På en helt annen måte enn tidligere har vi fått andre religioner tett inn på livet her i Norge. Det skyldes først og fremst at innvandrere har brakt dem med seg, men også at nordmenn har sluttet seg til andre religioner. Dermed møter de fleste av oss i vår omgangskrets mennesker som har en helt annen tro.

Leder

Det er viktig at vi skjelner mellom menneskelig omgang i samfunnet, og det åndelige. Når det gjelder det første, skal vi som kristne vise nestekjærlighet. Rasistisk hærverk og lignende handlinger er synd.

Men i dag møter vi ofte holdninger som går ut på at det må være bra å tilhøre en annen religion, når bare en er oppriktig i sin tro. Endog hos noen som kalles kristne ledere, finner vi utsagn som går ut på at alle i bunn og grunn tilber den samme Gud.

Bibelens åpenbaring

Stilt overfor slike tanker, er det viktig å holde fast ved hva Bibelen sier: «Det er én Gud, og én mellommann mellom Gud og mennesker» (1Tim 2,5).

Gjennom skaperverket skal vi mennesker kunne vite *at* det er en Gud over alle ting (Rom 1,19-20). Men vi kan bare *kjenne* ham gjennom hans åpenbaringsord. «Dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus» (Joh 17,3).

Den som altså dyrker en «Gud» som omtales på en annen måte enn Bibelen gjør, har i virkeligheten dannet en avgud i sitt eget bilde, eller etter mønster av noe av det skapte (Rom 1,23-25). Det gjelder både om en taler om en personlig guddom (som i islam), om flere «guder», eller mer diffust om guddommelig kraft eller lignende.

Det er ikke tale om «den samme Gud» når det lærer helt forskjellig om ham. For mennesker som ikke kjenner den sanne Gud, er vi kalt til å vitne om evangeliet i Jesus Kristus.

Israels Gud

Jødene står på flere måter i en særstilling, fordi det er den sanne Gud som

har åpenbart seg for dem i Det gamle testamentet (Rom 9,4-5). Men samtidig heter det så vemodig om de fleste av dem: «Helt til denne dag ligger et dekke over deres hjerte når Moses leses» (2Kor 3,15).

«Kristne» som dyrker avguder

I dette ligger det også en lærdom for dem som bekjenner seg som kristne. Det går nemlig an å kalte seg en kristen, og samtidig dyrke avguder. Apostelen advarer nettopp mot dette (1Joh 5,21).

Ett eksempel på dette har vi i Ef 5,5: Å sette sin lit til penger og materielle goder, er en form for avgudsdyrkelse. Det samme blir tilfelle med vranglære, at en tenker og taler annerledes om de åndelige sannheter enn Guds Ord gjør, eller at en tenker at en skal bli frelst uten å gå Guds vei til frelse.

Stilt inn for slike kjensgjerninger må det spørsmålet vi begynte med, bli ganske personlig.

Sann gudsdyrkelse

Bibelen gir to konkrete svar på hva dette er.

Det første, som er det grunnleggende, er at «å kjenne Gud er å kjenne hans velgjerninger» (Melanchton). Det vil si, ingen kan tilbe og tjene Gud uten å ha lært ham å kjenne gjennom rettferdigjørelsens nåde, ved å vende om fra synden og tro på Jesus Kristus (Luk 18,14). Bare ved Jesu forsoningsverk kan vi møte Gud og lære ham å kjenne som vår Far. Den som lever i denne nåden, har samfunn med Gud.

Det andre er en følge av det første, og må aldri skilles fra det: Det er å ha som konkret og praktisk målsetting i livet at Guds vilje må skje med en (Jak 1,27). Derfor kan ikke samn gudsdyrkelse forenes med et liv i synd.

Vi mennesker har lett for å ville tenke at vi er «gode på bunnen», og derfor kjenner Gud så sant vi er oppriktige. Bibelen viser oss at vårt utgangspunkt er motsatt: Ingen kjenner Gud av seg selv (Rom 3,11-12). Derfor er det bare nåde at vi får kjenne ham gjennom frelsen i Jesus Kristus. Ingen av oss har noe å rose seg selv av når det gjelder dette.

GUTTORM RAEN

Kristus er oppstått!

«Men er ikke Kristus oppstått, da har dere en unyttig tro, og da er dere ennå i deres synder. Da er også de fortapt som er sovnet inn i Kristus. Har vi bare i dette liv satt vårt håp til Kristus, da er vi de ynkverdigste av alle mennesker. Men nå er Kristus oppstått fra de døde og er blitt førstegrøden av dem som er sovnet inn» (1Kor 15,17-20).

Andakt

Disse ord av Paulus har for meg vært til stor hjelp og trøst. De har fylt meg med ny glede og frimodighet som kristen. Særlig ordene om at vi fortsatt ville ha vært i våre synder om Kristus ikke var oppstått. Om Kristus, han som vi bekjenner oss til som kristne, ikke var oppstått fra de døde, da var synden fortsatt et problem for oss. Vi ville måtte ha tatt den straffen vi hadde fortjent. Troen på Jesus Kristus ville ha vært forgjeves og nyttelös, ja, apostelen Paulus sier her at vi var de ynkverdigste av alle mennesker, om ikke Kristus var oppstått! Vi hadde heller ikke hatt noen trøst i møte med døden og vil ville alltid vært fortapt og uten håp.

Men lovet være Gud! *Nå er Kristus oppstått fra de døde!* Hvilen grunn til glede og jubel. Nå er de dystre ord til trøst og glede. Vi vil snu ordet om vår stilling i forhold til synden: Kristus er oppstått og vi er ikke lenger i våre synder!

For å være ærlig lever jeg ofte som en vantro og glemmer at Kristus er oppstått. Jeg opplever det nettopp slik at jeg er midt i synden. Jeg glemmer da at oppstandelsen vitner for meg om at synden er tatt bort ved Kristi soningsdød. Jesus var det Guds lam som bar bort all verdens synd. Den synden som jeg fortsatt kjenner på i mitt liv, er medregnet.

Når jeg uroes ved alle de synder som jeg kjenner i mitt liv, i tanker, ord og gjerninger, glemmer jeg lett hva Kristi oppstandelse forteller meg. Oppstandelsen vitner at Kristus har gjort seg ferdig med synden i mitt sted. I Rom 6,7 står det nemlig at «den som er død, er rettferdiggjort fra synden». På samme måte som en blir ferdig med et gjeldsbrev når det er betalt og kvittert, er et menneske som har tatt dødsstraffen for sin synd erklært for å være ferdig med synden. Jesus døde for våre synder og ble ferdig med synden og erklært rettferdig ved oppstandelsen fra de døde. Ved oppstandelsen kan vi si at Gud kvitterte for at synden var sonet og gjeldsbrevet vårt var betalt. Slik kan vi på samme måte, i Kristus, regne oss som ferdige med synden og rettferdiggjort for Gud. Slik formанer også Paulus i Rom 6,11 oss til å regne oss «som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus». Vi skal få regne som Gud regner i møte med synden. Vi er ferdige med synden slik at vi ikke lenger kan bli fordømt og gå fortapt. Vi er ferdige med synden slik at vi ikke lenger hører synden til og skulle leve etter den. I kampen mot synden har vi dette våpenet: Vi regner oss som døde med Kristus for synden, men levende med Kristus for Gud. Vi kan få holde oss til evangeliet om den korsfestede og oppstandne frelser Jesus Kristus.

Jesu Kristi oppstandelse vitner for oss om de største ting. Synden er tatt bort, døden er død, djevelens og helvets makt er brutt. Vi skal en dag få følge etter ham som er førstegrøden, og få del i oppstandelsen og få være med ham for alltid.

Lovet være Gud!

ØIVIND SOLHEIM

Hva prekes om det kristne livet?

Et av de spørsmål som i blant blir stilt i forbindelse med det tidsmessige preg i den kristne forkynnelse, lyder slik: Lever vi i en antinomistisk tid, det vil si en tid da forkynnelsen av loven er avsvekket?

Søkelys på forkynnelsen

For min del mener jeg at det kan svares både ja og nei på dette spørsmålet, uten at det dermed rommer noen selvmotsigelse. Det dypereleggende spørsmål er nemlig hvilken lov (*nomos*) som er forutsatt i ovennevnte spørsmål – Guds lov eller menneskenes lover.

Et annet spørsmål kan settes fram i samme forbindelse: Lever vi i en moralistisk tid?

Personlig mener jeg angående spørsmålene ovenfor at vi faktisk lever i en tid da forkynnelsen står i fare for å være både antinomistisk og moralistisk på samme tid! Her tenker jeg i vid forstand på våre skandinaviske folkekirker. Men når det gjelder den teologiske høyrefløy, står vi også i fare for å bli liggende under for de samme tendenser, dersom vi ikke er oss bevisst at vi ønsker å være et avgjort, kritisk gjennomtenkt og gjennomført alternativ til den teologiske hovedstrøm i folkekirkene.

Den gamle fare

I Mat 15,1-9 tar Jesus et oppgjør med fariseerne, fordi de både var antinomistiske og moralistiske på en og samme tid.

Jesus anklager fariseerne for å ha satt til side Guds lov. Derfor var de antinomister.

Men Jesus anklager også fariseerne for å være moralister, fordi de i stedet for Guds lov hadde satt menneskelover inn på den plass som Guds lov skulle ha. Det er en generell fare som har vært aktuell opp gjennom kirkehistorien, og som stadig er aktuell i dag.

Faren består altså i at hvor Guds bud går ut, der går menneskers bud inn.

La det være sagt klart: Det er en fare som alle forkynnere står i, fordi Guds lov er absolutt, mens menneskers lover er relative.

Hvis Guds lov skal forkynnes i sin absolutthet, så vil denne forkynnelse og den dom som denne forkynnelsen rommer, også ramme forkynneren selv. Dette kan man slippe dersom det bare er menneskers lover som forkynnes. Risikoen er stor for å forkynne en lov som både er menneskelig og relativ – en lov som mennesket faktisk er i stand til å oppfylle. For det vil alltid være noe tillokkende i at forkynneren selv står fram som et forbilde for tilhørerne, eller at forkynneren og hans menighet framstår som forbilde for andre forkynnere og menigheter.

Paulus taler om «lovløshetens menneske» (2Tess 2,3). Det er et menneske eller en type mennesker som blant annet river seg løs fra Guds lov, opphøyer seg over Gud og gir seg ut for å være Gud.

Dette er det aktuelt å merke seg i vår kultursammenheng, siden det i de siste 200 år har vært en meget stor innflytelse fra den tankegang som kom fram i overgangen fra opplysningsstiden til rasjonalismen. Der ble grunnlaget lagt for det som senere er blitt kalt «det autonome menneske». Det vil si det menneske som har frigjort seg fra Guds lov, og som ikke lenger vil være bundet av den. Det autonome menneske er i stedet selvlovgivende i etikken. Det vil si at mennesket skriver sine egne etiske lover, som kommer i stedet for Guds lover og bud.

Denne fare og risiko for antinomisme med hensyn til Guds lov, og moralisme med hensyn til menneske lover, gjelder alle i vår tid.

Loven som tuktemester

Med det som er tatt fram ovenfor, vil jeg blant annet si at det er en stor fare for at forkynnelsen av lovens annen bruk (*usus theologicus*) som tuktemester til Kristus, ganske enkelt er fraværende i mye forkynnelse, simpelthen fordi brodden taes av Guds lov.

En typisk reaksjon på at emnet taes opp til drøfting, kan være at det i forkynnelsen blir talt mer om lovens funksjon som tuktemester til Kristus, i stedet for at selve lovens alvor blir forkynt. I så fall er det en teoretisk tale, hvor loven snarere blir gjort til gjenstand for foredrag enn egentlig forkynt.

Hvis ikke forkynnelsen av Guds lov avslører tilhørernes egen synd, arvesynd (*habitus*) og konkrete handlingssynder (*actus*), og konfronterer tilhørerne med Guds hellighet og vrede over synden og synderne, er det ikke tale om lovforkynnelse i egentlig theologisk forstand.

Paulus skriver om at loven fremkaller Guds vrede (Rom 4,15). Forkynnelsen av Guds lov skal derfor kalle frem Guds vrede over synden, slik at den rammer menneskers samvittighet. Hvis ikke dette skjer, har mennesker ikke bruk for en frelser fra synden.

Hvis Guds lov aldri får riktig lov til å avsløre mennesket, blir resultatet, slik som vi ser det omkring oss, at mange betrakter selve evangeliet som noe kjedelig, uaktuelt og ubruklig. En del mennesker retter derfor sin oppmerksamhet mot mange andre ting for å holde sammen på restene av kirke og menighet.

Forkynnelsen av Guds lov skal gjøre det klart for tilhørerne at det å fortsette å leve i konkret synd – og slike konkrete synder nevner Paulus mange av, utelukker mennesket fra Guds rike (sml. 1Kor 6,9-11 og Gal 5,19-21). Forkynnelsen av Guds lov skal også avdekke at alle disse ting har sitt utspring i menneskets syndige grunnforderv i hjertet (sml. Mat 15,19).

Livslov eller dødslov?

Et spørsmål som det i blant hersker forvirring om, er dette: Er Guds lov en livslov, eller er det en lov til død for mennesket?

Også på dette spørsmålet kan det svares både ja og nei, uten at det er tale om en selvmotsigelse. På den ene siden er Guds lov ikke noen livslov, men derimot en lov som fører til død for syndige mennesker (sml. Rom 7,10-11). På den andre siden er Guds lov samtidig en livslov, eller en lov som står i livets tjeneste.

At dette ikke en noen selvmotsigelse, er fordi loven ifølge våre evangelisk-

lutherske lærefedre har tre bruk eller virkninger (på latin: *usus*). Etter lovens første bruk, den borgerlige (*usus civilis*), og etter lovens tredje bruk (formanningen) er loven en lov som står i livets tjeneste, mens loven etter sin annen bruk, den åndelige (*usus theologicus*), som er den viktigste, som tuktemester til Kristus ikke virker noe annet enn død for synderen.¹⁾

Det er en bibelsk sannhet at Guds lov er en livslov. En lang rekke skriftord sier det, for eksempel 3Mos 18,5: «Dere skal holde mine lover og mine bud, for det menneske som gjør etter dem, skal leve ved dem.» Det samme kommer frem i Neh 9,29; Esek 20,11; Mat 19,17; Luk 10,28; Rom 10,5 og Gal 3,12.

Hvis Adam og Eva hadde levd etter Guds lov og Guds bud, hadde de bevart livet. Men døden kom inn i verden på grunn av synden. Syndens lønn er døden ifølge Rom 6,23. Når Guds lov og det syndige menneske møtes, blir det til død for mennesket. Loven virker provosende på synden, og er med på å øke den.

Det viser alvoret i syndigheten, at den lar seg provosere av Guds lov, som er hellig, rettferdig og god. Lovens viktigste oppgave er derfor å slå i hjel. Det må forkynneren være seg bevisst. Forkynnelsen av loven skal frata mennesket enhver illusjon om at det selv kan skaffe til veie frelsesgrunnlaget, helt eller delvis.

Viktig er det også å understreke at lovens funksjon med å slå i hjel også skal virke hos den som er en kristen. Loven skal forkynnes for den kristne slik at det syndige kjød dødes. Dette, som våre reformatoriske fedre kalte *mortificatio carnis*, er uhyre viktig. For hvis ikke det syndige kjød dødes ved loven, så opplever den kristne heller ikke å bli virkelig frigjort ved evangeliet.

Alle de ovennevnte skriftord om sammenhengen mellom loven og livet kan oppfattes som Kristusprofetier. I Mat 19,17 sier Jesus: «Det er bare én som er god!» Det er Gud, altså han selv. Han var den eneste som kunne holde budene til punkt og prikke. Når han sa til den unge mannen: «Men vil du gå inn til livet, så hold budene!», så visste han naturligvis

1) For videre studium henviser jeg til Konkordieboken, Oslo 1985, s. 34-39, 54-58, 72-76, 88-89, 177-180, 247-248, 399-403, 466-481.

at dette var umulig for mannen. Men han sa det likevel, fordi den unge mannen skulle se seg selv som avslørt, og Jesus visste selvfolgelig at han selv alene kunne holde budene og gå inn til livet. Døden og dødsriket kunne da heller ikke holde ham fast. Derfor sto han opp igjen påske-morgen.

Lovens forskjellige bruk

Når det gjelder lovens første bruk, den borgerlige, som våre lutherske lærefredre skrev om med utgangspunkt i Rom 13,1-7, så er Guds bud gode, og de er livslover. Budet «Du skal ikke slå i hjel» er en tydelig illustrasjon på at budene generelt står i livets tjeneste.

Når det gjelder lovens tredje bruk, så er også denne funksjonen av loven ment å stå i livets tjeneste, nærmere bestemt det kristne livets tjeneste. Lovens tredje bruk er egentlig en vekselvirkning mellom loven og evangeliet. – Loven skal definere hva som er godt til forskjell fra det onde, men kraften til å virkeligjøre det gode skal komme fra evangeliet alene, ikke fra loven og heller ikke fra mennesket selv. Det finnes dessverre mange uheldige sammenblandingar av loven og evangeliet på dette punkt i dag.

Her kommer de mange nytestamentlige formaninger inn i bildet. De står i bydeform (imperativ), så formelt er det tale om bud eller om lov (lovens tredje bruk). Men samtidig forutsettes det at kraften til å leve etter formaningene ikke kommer fra loven eller fra mennesket selv, men tvert imot fra evangeliet. Mennesket må ha mottatt evangeliet før de nytestamentlige formaninger kan få gjennomslag.

Det nye testamentet regner med at det skjer en forandring med mennesket i rettferdiggjørelsen/gjenfødelsen (se f.eks. 2Kor 5,17). En kristen er virkelig flyttet over fra Satans makt til Guds, så det har skjedd noe nytt. Samtidig skal det sies at en kristen alltid har det syndige kjød å slite med. Men i den kristnes liv skal ikke det syndige kjød seire! Kraften til denne seier kommer ikke fra loven, men fra nåden (Rom 6,14 og 2Tim 2,1).

Forskjellige virkninger på samme tid

Den ene og samme forkynnelse av loven kan virke på forskjellige måter samtidig, jamfør lovens forskjellige bruk. Paulus sier om loven i Rom 8,3-4: «For det som var umulig for loven, fordi den var makteslös på grunn av kjødet, ...og fordømte synden i kjødet, for at lovens rettferdigheit skulle bli oppfylt i oss, vi som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden.»

I disse to versene taler Paulus om loven på to svært forskjellige måter. Først taler han om den dødende bruk av loven (lovens andre bruk), og dernest taler han om en oppfyllelse av loven «i oss» (lovens tredje bruk).

Her er det meget viktig å legge merke til at det ikke står at loven skal oppfylles av oss. Det var nemlig umulig. Loven skal oppfylles «i oss». Det er ikke mennesket selv som skal virke dette, det nye liv, helliggjørelsen og tjenesten. Nei, det er noe som Gud virker «i oss» og «gjennom oss» på grunnlag av alt det som Jesus en gang har gjort «for oss». Kristus er vår helliggjørelse (sml. 1Kor 1,30).

Det skal understrekkes at dette nye liv, helliggjørelse og tjeneste aldri kan bli et medvirkende grunnlag for saligheten. Det er det Kristus alene som er.

Avslutning

Hva skal man så si om loven i forkynnelsen?

Vi skal først og fremst forkynne lov og evangelium på en slik måte at forsoning og rettferdiggjørelse står sentralt. Det som står i sentrum i Bibelen, skal også stå sentralt.

Når det gjelder loven, skal den forkynnes slik at den fremkaller Guds vrede over synden (sml. Rom 4,15). På denne bakgrunnen kommer Kristus til å lyse klart i forsoning og rettferdiggjørelse. Det nye livet, helliggjørelsen og tjenesten skal til sine tider frem i forkynnelsen, men ikke på en slik måte at det opptar plassen for forsoning og rettferdiggjørelse. Dersom det skjer, blir kristendommen gjort om til en lovreligion. For kraften til det nye livet, helliggjørelsen og tjenesten finnes i evangeliet om forsoningen og rettferdigjørelsen.

Les BIBELEN!!!

Gamle brønner og gamle murer

«Og Isak gravde opp igjen de brønnene som de hadde gravd i Abrahams, hans fars dager, og som filistrene hadde kastet til etter Abrahams død. Og han gav dem de samme navn som hans far hadde gitt dem.»

(1Mos 26,18)

Fra troens slagmark

Her gjentar Isak det samme som hans far, Abraham, hadde gjort.

I en forstand er det også en kristens oppgave å «gjenta» det som er fra begynnelsen: det vil si å forkynne Guds Ord, vitne om Jesus, gjenopprette Guds Ords autoritet, gjenreise de nedbrutte murer, sette portene i stand og grave opp igjen de gamle brønner.

Åndelig fornyelse

Denne gjerning i folket kan vi kalte reformasjon, eller åndelig fornyelse, eller sann, bibelsk vekkelse. Som en følge av syndefallet vil det alltid være «filister» som ødelegger Herrens verk, og som kaster igjen de gamle brønner. Der Guds Ord blir sådd, kommer alltid en fiende og sår uggress.

Der den sunne lære blir fremholdt, kommer det alltid falske lærere og tilstopper de livgivende kilder. Derfor må Gud hele tiden kalte en Isak eller en medarbeider til å grave opp igjen de gamle brønner og gi dem samme navn.

Denne beretning om Isak som gravde opp igjen de brønner som de hadde gravd i «fedrenes dager», gir oss et forunderlig lys over den aktuelle åndskamp.

En brønn i et ørkenstrøk er jo egentlig et under. Vi er totalt avhengige av vann. Uten vann – intet liv! Den verste ugjerning en fiende kan gjøre i slike tørre strøk er å kaste igjen brønnene eller å tilstoppe vannkildene! Og vannet står i Bibelen som bilde på «levende vann», det vil si Jesus selv og det evige liv! Jesus sier: «Kjente du Guds gave, og visste hvem det er som sier til deg: Gi meg å drikke – så hadde du bedt ham, og han ville gi deg levende vann» (Joh 4,10).

Nehemias og Esra

Når disse åndelige brønner som har med Jesus og Guds Ord å gjøre blir «forurenset» eller kastet igjen, blir det kamp i Åndenes verden! Da kjenner en seg igjen i Neh 9,37; «Vi er i stor nød!» Tanken går da til våre åndelige fedre som formidlet til oss en arv: «Kom i hu deres veiledere, de som har talt Guds ord til dere. Legg merke til den utgang deres livsferd fikk, og følg etter dem i deres tro» (Heb 13,7).

Men nå er det trosstyrkende å legge merke til i Bibelen at Isak har fått mange «etterfølgere» – det vil si slike som har satt i stand det som har vært revet ned. Nehemias er en av dem. Han fikk en «gjenreisnings-visjon» mens han var i bønn til Gud. Jerusalems mur var nedrevet og portene oppbrent. Gud kalte Nehemias til å bygge opp igjen muren. Nehemias fikk nåde til oppildne folket. Han sa til sine medarbeidere: «Dere ser selv den ulykke vi er i, at Jerusalem ligger øde og portene oppbrent. Kom og la oss bygge opp igjen Jerusalems mur, så vi ikke skal være til spott lenger» (Neh 2,17).

Det første Nehemias satte i stand var Fåreporten (Neh 3,1). Det var den porten slaktefærene skulle gå igjennom. I åndelig betydning er dette talende! Vi blir minnet om Joh 1,29: «Se der er Guds lam, som bærer verdens synd!»

Og da muren var gjenoppbygget, ble presten Esra satt til å gjenopprette Guds Ords autoritet i folket (Neh 8). Nehemias

«Jesus fant meg»

Evangeliseringsheftet med denne titlen er blitt godt mottatt, og mange har uttrykt sin takknemlighet for heftet.

For tida oversettes det til engelsk, og planen er at det skal foreligge på forskjellige andre språk i neste omgang.

Stiftelsen på Bibelens Grunn er takknemlig for alle som vil støtte dette oversettelsesarbeidet, både i bønn og med penger.

Gaver kan sendes til Bibelsk Tro, Kleppveien, 894, 4063 Voll. Postgiro 0825 0578300 eller bankgiro 3290.07.77786. Merk talonen «Evangeliseringsheftet». Takk!

og Esra var – i den tid de levde – redskaper for Herren til å grave opp igjen de gamle brønner.

«Spør etter de gamle stier...»

Profeten Jeremias fikk en tilsvarende oppgave i sin generasjon: «Så sa Herren: Stå på veiene og se til. Spør etter de gamle stier. Spør hvor veien går til det gode, og vandre på den! Så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den» (Jer 6,16).

Og det hendte også at de sanne profeter ble kastet i tomme brønner, fulle av dynn. Dette skjedde med Jeremias. Han ble ikke tålt. Budskapet var for skarpt og ransakende. For å få ham til taushet, ble han kastet i en brønn (Jer 38,6). Men det er godt om det finnes en Ebed-Melek som kan hjelpe den sanne profet opp av «motløshetens dynn» (Jer 38,7-13) – slik at profeten igjen får nytt mot til å stå frem med Ordet fra Herrens munn.

Så kan vi gjerne si med Klag 5,21: «Herre, vend oss igjen til deg, så vi kan komme tilbake! Forny våre dager, så de blir som før i tiden!»

Trøst den lille rest

En sann åndelig fornyelse kan komme der det gamle evangelium får lyde klart

Bibelen – Guds Ord!

Hele Bibelen inneholder den fullstendige og autoritative sannhet. Alle skrifter (hele Bibelen) er gitt ved fullstendig inspirasjon av Gud. Dette er grunnen til at du kan stole på den i alt den uttaler seg om. Bibelen er det guddommelige sannhetsordet.

Mørkemaktene prøver å lede mennesker bort fra disse tre aspekter på sannheten. Alle onde makter tilsammen prøver å røve Den Hellige Skrift påliteligheten ved å så tvil om sannheten. Den største tragedien i vår tid er at store deler av kristenheten har fulgt de forførende røster som stiller spørsmålstege ved Bibelens troverdigheit.

UURAS SAARNIVAARA
i boka «Skulle Gud hava sagt»

og rent: «For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft» (1Kor 1,18).

Når det gjelder de gamle stier eller brønner, er det ikke bare spørsmål om å ta oppgjør med de falske profeter og lærere. En viktig oppgave er også å styrke dem som ønsker å stå på Skriftens gamle grunn! «Våkn opp, og styrk de andre som var i ferd med å dø» (Åp 3,2). Det å oppmuntre og trøste den lille rest – i den aktuelle åndssituasjon – er av største betydning! I budskapet til Sardesmenigheten har vi et ord om hvordan fornyelsen finner sted: «Kom derfor i hu hvordan du har mottatt og hørt. Hold fast på det og omvend deg!» (Åp 3,3).

En må altså lytte til Ordet som i begynnelsen. En må lære og høre budskapet om Jesus som i den første tid og bli i det – ta være på det. Da vil selve evangeliet virke omvendelse.

Kristendom og religiøsitet

Vi startet bibelstudiet med Isak som gravde opp igjen de gamle brønner. Det står også at han gav dem de samme navn som hans far hadde gitt dem. Vi bør i forkynnelsen fremholde Bibelens egne ord og uttrykk – slik at det bibelske saksinnhold blir bevart. Hvis gjenførelsens nødvendighet blir utelatt i forkynnelsen – slik det er tendens til i dag – vil skillet mellom religiøsitet og en frelsende tro på Kristus bli borte.

Ordet om korset må markere skillet mellom sann kristendom og religiøsitet. «For jeg ville ikke vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og ham korsfestet» (1Kor 2,2).

En hjertesak som angår de gamle brønner, bør vel også nevnes: bønnemøtene og bedehuset!

I 1Joh 1,1-3 hører vi at frelsen, syndenes forlatelse og det evige liv kommer gjennom et budskap, nemlig budskapet om ham som er fra begynnelsen! Ved å ta imot dette budskap, tar vi imot Guds Sønn – Jesus Kristus – han som er fra evighet.

«La det som dere har hørt fra begynnelsen, bli i dere. Dersom det dere hørte fra begynnelsen, blir i dere, da skal også dere bli i Sønnen og i Faderen. Og dette er det løfte han lovte oss: det evige liv» (1Joh 2,24-25).

DAG RISDAL

Frykt

Salig er det menneske som alltid frykter (Ord 28,14). Frykt er noe vi alle kjenner vel til. Det finnes ikke et menneske som aldri har vært grepet av frykt. Det er mangt og meget som kan gjøre en frykt-som. Her skal vi stanse for to slags frykt.

Trossannhet

Den ene er frykten for Gud. Den er felles for alle verdslige mennesker. De frykter for en hastig død, for Jesu gjengkomst, ja, for alt som kan føre dem til personlig møte med Gud. Det er ikke rart at de frykter, for Gud er forferdelig å møte uten gjennom Kristus. Da Gud talte fra Sinai, sier forfatteren av Hebreerbrevet (12,21) at «så fryktelig var synet at Moses sa: Jeg er forferdet og skjelver». For denne Gud har hans fiender grunn til å frykte, og det er underlig at frykten ikke er større enn den viser seg å være. Da vi ble omvendt, ble vi venner med Gud, og vi frykter aldri en venn. Vi fikk se en forsonet Gud som tok imot syndere for Jesu skyld. Gud ble vår Far. Jesus ble vår skatt. Nå ble vi grepet av en ny frykt, som var helt ukjent for oss før, frykten for oss selv. Vi ble klar over at vi var omringet av fiender som ville røve skatten fra oss.

Først nå fikk vi se hvem som var våre farligste fiender, Satan, verden og vårt eget kjød. De to første kan beseires som fiender utenfor leiren, men kjødet har sneket seg inn i leiren og følger oss som skyggen følger mannen. Denne fiende allierer seg med de to andre og søker på alle måter å ta fra oss vår beste venn og livet i ham. Dette gjør at vi blir redd oss selv. Vi er redd for selvbedrag og hemmelig død, at det ikke er riktig med vår omvendelse, vår syndserkjennelse, vår tro eller vår kjærlighet. Kort sagt – vi er redd for å miste Jesus. Men er da dette rett? Jeg har jo vært sikker i min sak at all tvil var borte, sier du. Ja, det tror jeg nok. Men kjente du virkelig ikke til frykt, da du stod på forvissningens tinder? Du var nok ikke redd for at du ikke hadde livet, men fryktet du ikke for

muligheten av å miste det? Da ble likevel vismannens ord sanne også for deg. Ofte kan du våkne og være så fylt av frykt at ropet fra det innerste hjertedyp lyder: Herre bevar meg, hold meg fast, slipp meg ikke, forlat meg mine mangler og feil! Det var denne frykt som drev David til å be: «Prøv meg Herre, og gransk meg, ransak mine nyrer og mitt hjerte» (Sal 26,2). Eller som vi leser i Salme 139,23: «Ransak meg Gud og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangehåndete tanker, og se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei.» Den som har denne frykt, har Guds Ånd og dermed Guds segl i sitt hjerte. Den Hellige Ånd har mange navn i Skriften. I Esekiel 11,2 står det: «Og Herrens ånd skal hvile over ham, visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, den Ånd som gir kunnskap om Herren og frykt for ham». Så lenge du har denne frykt, har du Den Hellige Ånd. Likeså står det hos profeten Jeremias 32,40: «Og jeg vil opprette en evig pakt med dem, at jeg ikke vil dra meg tilbake fra dem, men gjøre vel imot dem, og frykt for meg vil jeg legge i deres hjerte, så de ikke skal gå bort fra meg.» Denne frykt er selve guds-frykten. Derfor er den et klart kjennetegn på at du er barn og arving, da denne frykt er av Gud og driver inn til Gud. «Salig er det menneske som alltid frykter».

SEVERIN TOBIASSEN

Severin Tobiassen ble født 2.9.1873 i Birkenes. Han var bonde, byggmester og emissær. Ble omvendt til Gud i 1902. Reiste for Indremisjonen 1905-10. Fra 1910 var han forkynner i Norsk Luthersk Misjons-samband på Agder. Bodde på Hobbesland i Birkenes. Om hans omvendelse er det fortalt i «Vårloysing III» og om hans virke i Valle i Setesdal i «Kristenliv på Agder». Tobiassen døde i 1965. Dette er en artikkel fra Utsyn nr. 24, 1968, «Fedrenes røst i forkynnelsen». Innledning og utvalg ved Steinar Hunnestad.

Heidningemisjonen som endetidsteikn

At det er viktig å driva heidningemisjon, det vil mange koma til å forstå når ein les kva Bibelen har å seia om den saka. Ikkje berre Det nye, men også Det gamle testamentet talar mykje om misjonstankens globale dimensjon. Oppdraget strekkjer seg frå Jerusalem, heile Judea og Samaria til ytste enden av jorda (Apg 1,8). Sml. Jesaja 12,4b-5: «Kunngjer hans gjerningar mellom folka, forkynn at hans namn er opphøgt! Syng for Herren, for han har gjort storverk. Lat heile verda få vita det!» Men at dette vert sett i samband med, ja, som vilkår for Jesu atterkome, det er det visst ikkje mange som tenkjer på. Lat oss difor trekkja inn noko av det bibelske skriftmaterialet.

Guds Ord og lovnader

Hjå Mat 24,14 står det slik: «Og dette evangeliet om riket skal forkynnast i heile verda til vitnemål for alle folkeslag, og då skal enden koma.» «Enden» i NT er eit ståande uttrykk for fullendinga av Guds målretta frelseshistorie med verda; Guds rike sitt gjennombrot i kraft og herleiddom, som finn stad ved enden. Og ein ny tidsalder bryt gjennom.

Men først må bodet om frelsa ropast ut, så alle folkesлага får vita om det, slik det står skrive hjå Mark 13,10: «Og først må evangeliet forkynnast for alle folkeslag.» – I tidsadverbet «først» ligg det at noko må skje først. Det er rekjkjefylgje i

hendingane. Her som hjå Mat 24,14 vert misjonen førd opp som guddomeleg førevarsel for enden – saman med endetids-«veene»: Krig, hungersnaud, kosmiske katastrofar, forfylgjing – og den veksande vondskapen åt menneska.

I Rom 11,25 står det at: «Forherding har kome over ein del av Israel til dess fullnaden av heidningane er komen inn.» – Forherdinga er ikkje av permanent karakter, men skal vara til det fulle talet av heidningane er kome inn.

Det ser ut til at Gud frå æva av har sett eit fast tal og mål for heidningane si frelse, og Paulus arbeider for å fylla dette målet, som må fyllast, før Jesu atterkome kan finna stad.

Med uttrykket «heidningane sitt fulle tal» meinest det ikkje at alle heidningane skal kristnast før Jesu atterkome kan finna stad, men står for dei av heidningane som tek imot bodskapen og let seg frelsa.

I 2Tess 2,6-7 står det: «Og de veit kva som no held att, så han først står fram når den tida kjem. Løyndomen i lovløysa er alt verksam med si kraft; men han som enno held att, må først rydjast or vegen.»

Kor lenge vil det vara før Jesus kjem att?

Skrifta gjev ikkje noko eksakt svar på det spørsmålet. Då apostelen Peter tala om Jesus til folket, etter å ha lækt den lame mannen ved tempelporten i Jerusalem, såg han ikkje berre attende på det som profetane hadde forkynt om Guds Messias, at han skulle lida. Han vende blikket framover mot hans atterkome i herleiddom med desse orda: «Gjer då bot og vend om, så syndene dykkar kan slettast ut! – så skal det koma hugsvalstider frå Herren, og han skal senda dykk den Messias som var etla åt dykk, Jesus. Han lyt no bu i himmelen til den tida kjem då alt det vert atterreist som Gud har tala om frå gamle dagar gjennom dei heilage profetane sine»(Apg 3,19-21). Her er tidspunktet, dag og time, ikkje nemnt. Ein får berre venta og leggja merke til korleis endetids-profetiane går i oppfylling, og vera oppteken med å nå ut til

«Og de skal seia i den tida: Takk Herren, kall på hans namn, kunngjer bland folka hans verk, fortel at hans namn er høgt! Syng lov for Herren, for storverk har han gjort! Lat heile verda få vita det!»

Jes 12,4-5

Kampen om deg og meg!

Å holde fram bibelens troverdighet / ufeilbarlighet, er et viktig anliggende, ikke minst i denne etterkristne tid. Noen ser *litt* inn i det, og vi må med beklagelse konstatere at her sover de fleste – også blant oss som bærer kristennavnet. Djevelen setter inn og villeder mennesker i stadig sterkere grad. Jo, kampen er viktig og det gjelder å stå på Herrens side. Taper vi her, tapes alt.

Leser-brev

Vil her peke på en annen kamp som for hver enkelt av oss er *enda viktigere*: Den onde har svoret at færrest av oss virkelig skal nå himmel og salighet. «Begynt er ikke endt...» (Sangboken nr. 420).

For noen år siden hørte jeg gudstjenerester på svensk radio ganske jevnlig. Sjeldent hørtes et bibelsk budskap – avkristningen er nok kommet lenger blandt broderfolket i vest. Vil imidlertid minne om noe riktig/viktig fra dette broderfolkets gudstjenesterituale, en bønn som visstnok enda er i bruk. Den heter det, ganske nøyaktig oversatt:

«...Takk, Herre, for at veien til deg er åpnet av Jesus Kristus. Lær oss å *leve i din tilgivelse...*»

Har stilt meg disse spørsmålene ganske ofte: Er det et kjennetegn for det norske bibeltroende lekfolk at vi er hjelpelös, fortapte syndere som må leve i blodets rentselse, i og av *evangeliet*? Er det viktig for *meg*? Kanskje har han rett min gode bror i Herren på Sørlandet som en gang kom med følgende alvorlige, tankevekkende uttalelse: «Det store problemet i dag er at det nesten ikke finnes syndere på bedehuset.» Kampen om oss er stor!

Kjære leser av Bibelsk Tro: La oss kjempe og holde fram Skriftens ufeilbarlighet og autoritet! Må de som står i fronten her bli omsluttet av vår inderlige forbønn. MEN: La det *først og fremst* være vår trang å komme til Jesus, søker visshed om hans tilregnede rettferdighet innfor Gud. Den er det eneste som holder – i liv og død.

«Det er ikke de friske som trenger lege, men de som har ondt», sier Jesus.

NARVE HOLMEN

folkesлага med «evangeliet om riket», slik Jesus har bode oss.

I mellomtida skal visse ting skje, slik det står skrive i 2Tess 2,3-4: «Lat ingen våra dykk på nokon måte! For først må fråfallet koma, og syndemennesket verta openberra, fortapingssonan, han som set seg imot og opphøgjer seg over alt som heiter gud eller heilagdom, så han set seg i Guds tempel og gjev seg ut for å vera Gud.» Med dette siktar Paulus til Antikrist, Satans falske Messias (sml. dyret i Op kap. 13 og 16).

Det har vore noko uvisse om kven «han som held att» og «kva som held att» er. Det mest nærliggjande er at Paulus her tenkjer på kyrkjelyden; flokken av dei som trur på Jesus Messias.

Etter det som Paulus skriv i 2Tess 2,5-7, reknar han med at dei truande i Tessalonika visste kva det var som held att. For han spør: «Minnest de ikkje at eg sa dykk det då eg endå var hjå dykk?» Og så legg han til: «Og no veit de kva som

held att, så han fyrst skal verta openberra i si tid. For løyndomen i lovløysa er alt verksam med si kraft; men han som enno held att, må fyrst rydjast or vegen.»

Også i dag er det like aktuelt det som Paulus skreiv den gongen; for framleis er løyndomen i lovløysa verksam med si kraft, og framleis er ikkje han som held att rydja or vegen. Men enno er det ei makt på jorda som held att, så synda ikkje kan vinna fram til full mogning. Denne makta vil ein gong verta rydja or vegen, og då skal Antikrist koma med si forførande makt over dei vantruande. Og då han veit at han heretter berre har ei kort tid, må han nyttja henne vel og forføra så mange som råd. Men Gud er den sterkeste, og ved dei truande som reiskap i Guds målretta frelseplan med verda, ved inderleg bøn og i lydnad mot misjonsoppdraget frå Jerusalem og til ytste enden av jorda, skal fullendinga koma og ei ny tid bryt seg fram.

OLAV TOFT

«Flytting» av vannskillet

For et par år siden ble det arrangert en konferanse av norske kristenledere for å markere «vannskillet» mellom bibeltro og liberal teologi. En nokså lang uttalelse om grunnleggende og aktuelle spørsmål ble offentliggjort.

Kommentar

Men i stedet for å være en klar og utvetydig bekjennelse av hva Bibelen sier, ble uttalelsen på mange måter preget av uklarhet og kompromisstenking. Hovedinntrykket som en satt igjen med, var at det å definere hvor vannskillet går, er en nokså vanskelig, og egentlig heller ikke så viktig sak.

Samtidig som en ga seg ut for å ville gi klar veiledning i en åndelig brokete situasjon, var en i utgangspunktet enig om at en kunne stå sammen på tross av temmelig ulike holdninger i bibelsyn og tolkingsspørsmål. Personer som gikk inn for kvinnelige prester sto sammen med ledere fra konservative organisasjoner som Misionssambandet og Vestlandske Indremisjon.

Det siste året har vi opplevd at tre av biskopene offentlig har gått inn for å støtte homofili. Og en fjerde vil ikke være med på å kalte dette for synd, på tross av Bibelens klare ord om saken. En slik utvikling har skremt mange, og noen har talt om å arrangere en ny «vannskillekonferanse» for å demme opp mot strømmen.

Det er verdt å tenke litt over hva dette innebærer.

Mot stupet

Det som har skjedd, er – for å fortsette bildet av vannskillet – at strømmen har beveget seg så langt nedover fjellsiden at mange ser at det bærer mot stupet.

Det er viktig at det blir markert tydelig at disse biskopenes lære er hedensk tankegang, ikke kristendom. Men å tenke at bare en går inn for en bibeltro holdning på dette punktet, har en holdt fast ved konservativ kristendom, er å bedra seg selv.

For vannskillet finnes ikke her, like ved stupet, hvor en hører bruset fra fossefallet. Vannskillet er mye lengre opp.

Selvsagt skal vi være glad for alle som blir klar over utviklingen og begynner å bevege seg oppover igjen, det vil si begynner å tale om at det er avgjørende å holde fast ved hva Bibelen sier. Men det er ikke nok å tale bibelsk bare om ett aktuelt spørsmål.

I virkeligheten er det jo slik at en vannstrøm begynner med flere små bekker opp ved vannskillet, og disse samles etter hvert i en stor elv som har en klar retning.

Skal vi se hvor den åndelige utglidningen begynner, må vi stanse ved de «små bekkene». Som bakgrunn for den situasjonen vi er kommet opp i, vil vi her nevne noen av disse.

Vannskilleområder

1. Kvinneprest- og likestillingsideologien innebærer en mye mer alvorlig og radikal endring av kristensynet enn mange er klar over. Den svenske biskopen Bo Giertz kalte for mange år siden dette for en prøvestein («testfråga») på bibeltroskap. Det hadde han rett i.

Denne ideologien har en ikke-kristen bakgrunn, og blir den ukritisk tatt imot, fører den til at Bibelen tolkes etter tidsånden, i stedet for at Bibelen skulle bedømme denne. Med andre ord, en verdsiktig ideologi blir normen for hva som er viktig og rett i Bibelen. Det er ikke for ingenting at de fleste som går inn for dette, også hevder i en eller annen form at Bibelens Ord ikke må taes bokstavelig.

Videre forandrer denne ideologien menneskesynet og det Bibelen lærer om skapelsen. I stedet for at forholdet til Gud blir det viktigste, gjør den at forholdet mellom mennesker – forstått ut fra en bestemt ideologi – blir det som avgjør endog hva en skal legge vekt på i Bibelen.

2. Det neste punktet vi vil nevne, finnes ofte sammen med det foregående, men kan også forekomme i andre sammenhenger. Det er den tankegang at Bibelen på mange steder er uklar, og at vi må tenke oss til den situasjonen som ligger bak, for å kunne tolke Bibelen rett.

Det finnes steder hvor Bibelen selv sier at den praktiske utforming av de prinsipper som settes fram, kan variere med tid og forhold. Men i det som vi tenker på her, er det tale om at den bakenforligende «kulturelle» situasjon skal være avgjørende for om en lære har betydning for oss i dag, også når Bibelen selv ikke gir noen pekepinn om at en skal tenke slik. Ikke sjeldent antar en situasjoner som det ikke finnes klart belegg for, for å finne årsaker som modifiserer det Bibelen direkte sier.

Tilsynelatende ser dette ut som grundig tolkingsarbeid. Går en det nærmere etter i sommene, vil en se at det slett ikke er så sikkert som det gis ut for å være. Det ligger en subjektiv vurdering til grunn for et slikt tolkingsprinsipp. Og hovedproblemet er at det setter Skriften klarhet til side, og fører til at vi blir avhengige av menneskemeninger («fortolkninger») for å vite hva som er rett, i stedet for å kunne vise direkte til hva Bibelen uttrykkelig sier.

Begynner kristne mennesker å holde seg mer til teologers ulike meninger enn å lese selv i Bibelen for å se hva som egentlig står, da gir en i virkeligheten slipp på det som skal holde oss på den rette siden.

3. Det tredje punktet vi skal nevne, er på mange måter enda mer gjennomgripende: Uklar tale om at omvendelse og tro på evangeliet er det eneste som gjør et menneske til Guds barn.

Dette er det dessverre mye av i vår tid. Når veiledning og vitnesbyrd går i denne retningen, blir selve Bibelens hovedformål skjult, og menneskers tro føres på villspor. Den som ikke har fått del i frelsen og forstår hva syndenes forlatelse går ut på, kan heller ikke virkelig forstå Bibelens budskap.

Det er mange måter dette foregår på. Vi har for eksempel en åndelig retning som legger stor vekt på åndelig opplevelse. Og i motsetning til forsamlinger som kjennes åndelig kalde og døde, virker dette som en viktig vektlegging. Men den opplevelsen som det tales om, er ikke først og fremst omvendelse og opplevelse av å få del i syndenes forlatelse. Det er en åndelig opplevelse som skal føre en videre i kristenlivet. Ledere av denne bevegelsen taler gjerne lite om synd og nåde. Videre taler de ofte negativt om «rett-

troenhet». Resultatene blir en nærmest febrilsk aktivitet for å få del i og oppleve på nytt den rette åndeligheten, og samtidig har en tatt bort vernet mot ubibelsk lære.

Også i andre kretser er det et gjennomgående trekk at en taler lite om synd og nåde, frelsesvissitet, anfektelse og håpet om himmelen. I stedet dreier det seg mest om «misjon» og annen kristelig aktivitet. Men det er ikke dette Jesus kalte det ene «nødvendige» (Luk 10, 42). Blir kjernen i kristendommen noe annet enn å leve i og forkynne budskapet om omvendelse og syndenes forlatelse i Jesus Kristus, da går en i feil retning.

4. I vår åndelige situasjon i dag merker vi tydelige tendenser til det som var kimen til pavedømmet: Åndelige ledere begynner å understreke sitt eget lederskap i stedet for å vise til hva Skriften sier.

Så lenge de åndelige lederne ellers forkynner i samsvar med Bibelen, vil nok de fleste ikke registrere denne vektforskyvningen. Men i virkeligheten er det en avgjørende forskjell. I stedet for overbevisning bygd på Guds Ord, blir politiske og psykologiske begreper som «lojalitet» og «tillit»/«mistillit» nøkkelord.

Bibelen legger også vekt på åndelig lederskap. Men det er alltid forutsetningen at lederne *taler som Guds Ord* (Heb 13, 7; 1Pet 4,11). Det er dette vi skal holde oss til, ikke ledernes egen autoritet.

Dette var kjernen i den reformatoriske lære om det alminnelige prestedømmet. I våre dager tenker en helst at dette betyr at alle meninger er like gode, uansett om de stemmer med Bibelen eller ikke. Følgelig må lederne ha et annet grunnlag for sitt lederskap. Og da er det ikke noe langt skritt til at en bruker sin organisatoriske makt for å undertrykke dem som holder fram hva Bibelen egentlig sier – som vi ser biskop Aarflot har forsøkt på i homofili-saken.

Men selv om det ikke går så langt, er tendensene der likevel. De fleste prester ser ut til heller å forkynne «kirken sier» enn «Bibelen sier». Og i de kristelige organisasjonene skal det heller ikke mye til før lederne begynner å klage på mistillit dersom noen sier de er redd for utglidning. På den andre siden er de ofte

Guds nåde

«For Guds nåde er åpenbart til frelse for alle mennesker, idet den opptukter oss til å fornekte ugodelighet og de verdslige lyster og leve tuktig og rettferdig og gudfryktig i den nåværende verden» (Tit 2,11-12)

Trosblikk

Nåden som er åpenbart til frelse for alle mennesker, er gitt oss i Kristus. Nåden ligger ikke et eller annet sted ute i himmelrommet, i tanker, følelser og menneskemeninger. Nåden er i Kristus. Der er den skjult og der er den åpenbart for alle mennesker.

I Kristus møter vi Gud som all nådens Gud, med nåde nok for alle folk og alle slags syndere. Nåden er den rett forbryteren får. Men som det er synderen som får nåde, er det også nåden som gir stor styrke til den som ingen krefter har. Nåden gjør den uærlige ærlig, den onde god, den tankeløse vis og den oppfarne rolig.

Ved nåden kan vi bli de første til å tilgi, de siste til å skape ufred. Nåden

gjør den gjerrige gavmild, den svakeste karakter sterkt og den største syndeslave til den mest gudfryktige og seirende kristen. Nåden løser oss ut fra selve synden, den gir oss lyst og kraft til å hate det onde og elske det gode, den skaper nytt liv i dødens barn, den rener og helliger, legger fred i sjelen, fred i hjemmet og gir fred i liv og død.

Bli sterkt ved nåden i Kristus! Der er nåde over nåde, der er nåde nok. Nok for deg, nok for meg, nok i liv og nok i død. Nok også til å seire over det onde som skal møte oss i dag.

LUDVIG HOPE

i andaktsboka «Et ord i dag»

*Guds nåde nå oss styrke
og stå oss kraftig bi
at vi ham rett kan dyrke
og følge sannhets sti.
Og alle våre dage
med et forenet sinn
for ham oss selv forsage
i himlen trenge inn.*

snare til å uttrykke tillit nettopp til personer som har vist eksempel på uklar åndelig veiledning.

5. Når en begynner å tenke at en – for ikke å støte folk i fra seg – må ta hensyn til deres ønsker, mer enn til hva som tjener evangeliet, er det også tale om en strøm som begynner å renne i feil retning. Det kan se ut som en ubestemmelig sildring til å begynne med. Men etter hvert blir strømmen tydelig.

Et eksempel på det siste er det når en sier at fordi samboerskap er blitt så vanlig, må vi komme dem som lever slik i møte med kirkelige handlinger. Mer ubestemmelig var vel den tendensen som tok til for noen år siden, da en begynte å tale om at de unge må styre seg selv, og at en må godta «de unges musikksyn», i stedet for å legge vekten på at det er Bibelens rettledning som må være avgjø-

rende både for unge og eldre. I begge tilfelle ble det tendensene i det verdslige samfunnet som tok til å prege de kristne kretser.

Skal vi være på rett side av vannskillet, må vi ha den overbevisning at det Bibelen lærer oss er rett, om alle forhold den taler om, enten det gjelder oss personlig eller verden i alminnelighet. Videre må vi ha den holdning at vi ikke tar imot, men avviser alt som er i strid med Guds Ord, inkludert dem som ikke taler et klart bibelsk budskap. For det skal ikke mye gift til for å gjennomsyre mye godt (sml. 1Kor 5,6-7). For det tredje må vi framfor alt holde fast ved evangeliet og samfunnet med Kristus. For har vi ikke det, blir heller ikke noe av det andre rett. Men dersom vi kjenner Kristus, blir det også om å gjøre å rette seg etter hans Ord (1Joh 2,3-4).

GUTTORM RAEN

Kristendomsfaget, Bibelen og foreldreretten

Som evangeliske kristne trenger vi først og fremst å besinne oss på og holde fast ved det som er grunnlaget for vår tro. Samtidig trenger vi å være klar over den åndelige utvikling som foregår i vårt samfunn. Med tanke på fremtiden for våre barn, er det som preger skolen, et strategisk område. Det nye kristendomsfaget som er vedtatt, vil få mange til å ha enda større betenkelskheter med hva slags påvirkning barna blir utsatt for. Til orientering om dette gjengir vi her en viktig uttalelse fra Akademi for Kristen Folkeopplysning (AKF).

Aktuelt

Akademi for Kristen Folkeopplysning ser med uro på det som nå utvikler seg i norsk grunnskole, både med hensyn til Grunnskoleloven (Smith-utvalget), kristendomsfaget (Pettersen-utvalget) og forholdet til Grunnslovens paragraf 2, Grunnskolelovens paragraf 1 og Bibelen.

Vi ser at selve basis for våre vestlige, frie folkestyrte samfunn og kultur røkkes, og fundamentet for vårt evige liv rykkes bort for oss selv og våre barn.

I den sammenheng har AKF gjennomgått og gitt en uttalelse til «Identitet og dialog», Pettersen-utvalget.

I forbindelse med Pettersen-utvalget vil vi uttale:

Grunnskolen har i sannhet gjennomgått en radikal endring siden den, som allmueskole, ble opprettet av Den lutherske kirke i 1739 som et ledd i gjennomkristningen av folket. Den var en kirkenes skole med undervisning i den bibelske åpenbaring hvor den luthersk forståelse var helt sentralt.

Det vedblev den å være de følgende 150 år, til endringene satte inn i 1889.

Den utviklingen man senere har sett frem til i dag, har bare gått én vei: stadig færre timer for kristendomsundervisningen og utvanning av dens bibelske og konfesjonelle gehalt.

Det foreløpige lavmål som nå har sett dagens lys i skikkelse av «det utvidete kristendomsfag», fremstår som et effektivt middel i avkristningens tegn.

Hvordan har det kunnet gå slik? Siden endringene så konsekvent har gått i bare én retning, er det klart at det ligger en bestemt tanke og plan bak. Vi noterer oss da to ting:

Endringer satte inn samtidig som den *liberale teologi* holdt sitt inntog i landet. Det er det ene.

Det andre er at de virkelig radikale endringene begynte å gjøre seg gjeldende samtidig med at Arbeiderpartiet fikk regjeringsmakten i midten av 30-årene, og sosialismen brøt inn over Norge.

Vi må altså kunne se bevegelsen bort fra en solid bibeltro og bekjennelsesbestemt kristendomsundervisning i skolen som en frukt av *bibelfornekende teologi* og *sosialistisk ideologi*. En kan ikke la være å tenke på programmet til professor Edvard Bull i begynnelsen av 20-årene. Som representant for Arbeiderpartiets ateistisk-marxistiske linje, ville han ha kristendommen ut av skolevesenet og alt offentlig liv. Men det var Trygve Bulls noe mer forsiktige liberaliseringslinje som vant frem.

Det er vanskelig å komme bort fra at enhetsskolens utvidete kristendomsfag meget effektivt imøtekommmer både disse to menns tanker, og ideene til represen-

«Det vi har hørt og vet, og det våre fedre har fortalt oss, det har vi ikke skjult for deres barn. For den kommende slekt vil vi kunngjøre Herrens pris og hans styrke og de undergjerninger som han har gjort.»

Sal 78,3-4

tantene for ulike bibelfornektende teologiske retninger.

Det «utvidete kristendomsfag» skal være et åpent fag. Det vil si, det skal først og fremst fremme dialog mellom elevene og toleranse. Vel er det så at elevene skal få kjennskap til hovedinnholdet i bibelhistorien, kirkehistorien og den evangelisk-lutherske lære. Men når man samtidig i så høy grad parallelliserer motsatte størrelser som kristendom og humanisme, må man gå ut fra at kristendomsbegrepet blir forfalsket. Man tar heller ikke opp kristendommens forhold til objektiv sannhet, men nøyser seg med å fremheve dens religiøse verdi, og på det viset bærer av subjektiv sannhet.

Når man da samtidig vil undervise så pass grundig i ikke-kristne religioner og ideologier, er det nærliggende å tenke at den toleransen man ønsker å lære elevene, er en saksorientert toleranse som har det som sin forutsetning at man ser på alle religioner og livssyn som likeverdige.

Man må spørre: Hva slags kristendomsundervisning er dette?

Jeg ser en hånd

Mel.: Å at jeg kunne min Jesus prise

Jeg ser en hånd i fra nådens trone,
den utrakt er til den som er i nød.
Den hånd ble såret for å forsone
det falne mennesket fra dom og død.

Den hånden ønsker å nå til alle
som strever tungt og ikke finner ro.
Den søker den som i synd har falle.
Den bygger mellom jord og himmel bro.

Den hånd ble såret i stridens hete.
Den naglemerket ble på korsets tre.
Den tørker tårer som kinnet vette.
Den hånden kan vi nå i Ordet se.

Den hånden leget så mange syke.
Den vekket døde opp av graven kold.
På øyet la den sin hånd, den myke.
Den løste fangne ut av syndens sold.

En hånd er utrakt fra nådens trone.
Den ønsker favne den som ei kan tro.
Den hånd ble såret for å forsone,
for mellom jord og himmel bygge bro.

OLAV FJERMEDAL

Når man så ønsker å oppheve anledningen til fritak, hvordan forholder det seg til foreldreretten? Vel er det så at det fremdeles åpnes for fritak som en nødutvei, der foreldre står utenfor kristendommen, og ikke hører til i Den norske kirke. Men hva med bibeltro foreldre innen Den norske kirke? Foreldreretten gjelder vel for dem også? Ja, for dem er den til og med grunnlovsfestet i paragraf 2, foruten å være forankret i en rekke internasjonale konvensjoner som Norge har underskrevet.

Dessuten fremhever grunnskolens formålsparagraf at «Grunnskolen skal i forståing og samarbeid med heimen hjelpe til med å gje elevane ei kristen og moralsk oppseding».

Grunnskolen kan altså ikke opptre som en selvstendig størrelse i direkte konfrontasjon med foreldrenes ønske. Den plikter å gi elevene en kristen og moralsk oppdragelse, ikke bare orientering, etter foreldrenes vilje.

Det utvidete kristendomsfag gjør ikke det for barn av bibeltro kristne foreldre innen Den norske kirke. For så vidt føyer det seg naturlig inn i rekken av mørnsterplaner helt fra 1939 av. Men det er like fullt lovstridig.

Dessuten: Hvordan går det med utviklingen av moralske holdninger og etisk bevissthet når den inspirasjonen mangler som har forankring i den levende tro på kristendommen som bærer av objektiv sannhet? Avskårne blomster står som bekjent ikke så lenge før de visner.

Endelig: Er det så at man med enhetskolen ønsker å gå bort fra det vest-europeiske demokratiske prinsipp med *undervisningsplikt* og legge seg på totalitære regimers *skoleplikt*?

Hva skal så bibeltro kristne foreldre gjøre i dagens situasjon? De må stå på den grunnlovsforankrede foreldreretten og undervise barna hjemme.

Blir problemene for store, må man heller melde seg ut av Den norske kirke, siden det fremdeles er en åpen dør for fritak da. En bør også tenke på å ta et oppgjør med Staten om foreldreretten ved en internasjonal domstol.

Ellers viser det utvidede kristendomsfag et skrikende behov for frie kristne grunnskoler.

Akademiet for Kristen Folkeopplysning
ASBJØRN STOVELAND/JØRGEN HØGETVEIT

«Jeg tror...»

Trosartiklene

Innledning

Av GUTTORM RAEN

Barne- lærdommen

Hva betyr det at vi som kristne bekjenner vår tro?

Det er viktig for oss å tenke over hva dette innebærer. Vi lever i en verden da mange ulike tanker presser seg inn på oss gjennom alle slags media. Da er det om å gjøre for oss å være bevisst på hva vårt trosgrunnlag er. Derfor trenger vi å besinne oss på hva *innholdet* i vår trosbekjennelse betyr.

Ikke bare med tanke på andre tankeretninger som møter oss, men også rent personlige det avgjørende at vi kjenner innholdet i vår tro. For det er det som er grunnlaget, og som skal bestemme vårt liv.

Men før vi ser nærmere på selve innholdet i trosbekjennelsen, bør vi tenke over hva vi mener med tro.

Troens mysterium

De viktigste saker i vår tilværelse er egentlig uforklarelig. Det gjelder ikke bare i åndelige spørsmål, men også på andre områder, endog vitenskapelige.

Om den kjente forskeren Lord Kelvin (d. 1907), blant annet ekspert på elektrisitet, fortelles det følgende fornøyelige historie: Sammen med en venn var han en dag på besøk i et elektrisitetsverk. Lederen, som viste dem rundt, visste ikke hvem det var han hadde på besøk. Han var uten formell utdannelse i emnet, men hadde åpenbart satt seg godt inn i det. Han la ut om hvordan elektrisiteten virker på forskjellige måter. Kelvins venn syntes det ble pinlig og ville avbryte, men Kelvin selv ga tegn til at han ikke skulle si noe. Da omvisningen var slutt, stilte Kelvin følgende

spørsmål: «Hva er så elektrisitet?» Mannen ble forlegen, og måtte innrømme at det visste han ikke. Hvorpå Lord Kelvin repliserte: «Det er det eneste De og jeg ikke vet om elektrisitet!»

Den vitenskapelige forskning går videre, og forklarer stadig flere av de sammenhenger vi møter i verden (blant annet langt på vei emnet i anekdoten). Likevel er det mye som bare kan beskrives, og ikke forklares, og nye spørsmål dukker opp. Det vil nok alltid være slik, særlig når vi kommer inn på de mest grunnleggende saker, som for eksempel hva liv er, hva min eksistens som menneske egentlig er for noe, og så videre.

Kristen tro hører med til de trekk som vi ikke kan gi noen klar forklaring på. Den kan ikke forstås av dem som ikke deler denne troen. Likevel er den reell, ja, så reell at den omskaper et helt menneskeliv.

Ikke alltid er dette like markant. Men to eksempler viser det med alle tydelighet. Det ene er omvendelse. Paulus er kanskje det beste eksemplet. Det som han i mange år har hadde foraktet og kjempet mot, ble etter møtet med Jesus til selve livet for ham. Så stort var dette at det som før hadde betydd alt, nå bare ble regnet som skrap (Fil 3,7-8). Seinere opp gjennom historien er det mange mennesker som har opplevd omvendelse på lignende måte.

Det andre eksemplet er martyriet. Både Bibelen og kirkens historie viser mange eksempler på hvordan mennesker for denne troens skyld har satt alt

inn på å holde fast ved den, selv om det skulle koste deres liv. Det er fordi de har fått tak i noe som er viktigere enn alt annet.

To slags «tro»

Vi må være klar over at dette er noe helt annet enn det vi ofte mener i dagligtale når vi sier «jeg tror det». Da bruker vi ordet om noe som vi ikke er sikker på, men som vi antar kan stemme.

Men kristen tro er i virkeligheten noe som er *sikrere* enn det en vet ved sine sanser eller kunnskaper en har tilegnet seg. Det er derfor en kan både leve og dø på denne troen.

«*Tro er full visshet om deten håper, overbevisning om ting en ikke ser*» (Heb 11,1).

Her igjen står vi ved noe som mange mennesker ikke kan fatte. Noen sier at de bare kan godta det de erfarer med sine sanser og kan forklare gjennom sin fornuft.

Men som vi antydet ovenfor, er et slikt standpunkt en selvmotsigelse,

endog på rent allmennmenneskelige premisser. For ingen kan forklare sin egen fornuft. Det er flere ting i tilsynelatende som vi regner for innlysende, men vi kan ikke egentlig forklare dem. Vi regner med at det stemmer, men de er egentlig noe vi tror, gjerne fordi vi har erfart at det er slik.

Fra en slik side sett er heller ikke kristentroen uformuig, selv om innholdet i troen ofte synes tapelig for verdens mennesker. Men dette er likevel ikke hovedsaken.

Troen er Guds gave

Det ikke vårt eget verk at vi får den troen som er rettet mot «det usynlige» og evige. Det er Gud som gir oss en slik åpenbaring. Her ligger kjernen i troens «mysterium».

«*Det er ikke kjøtt og blod som har åpenbart dette for deg, men min Far i himmelen*», sa Jesus til disiplene da de bekjente troen (Mat 16,17).

Derfor kan vi heller ikke forklare hvorfor noen tror

og andre ikke, selv om de menneskelig sett synes å ha samme forutsetninger. Vi vet troen skapes når et menneske begynner å sette sin lit til Jesus Kristus som sin Frelser. Men vi skal ikke spekulere på dette. Vi skal heller tenke over hvor stort det er å få tro.

Tro på – tro at...

En annen sak som vi bør stanse litt for, er at det er ikke bare kristne mennesker som tror. Også mennesker som er overbeviste tilhengere av andre religioner eller ideologier, kan være villige til å sette livet inn for det de tror på.

Hva er det da som er spesielt ved den kristne tro?

Her kommer vi tilbake til troens *innhold*. Den er for det første rettet mot en *person*, den treenige Gud–Faderen, Sønnen og Åden.

Den vesle preposisjon *på* blir svært viktig i denne forbindelsen. Det er ikke at jeg selv tror, som er det viktigste, men at min tro og tillit er rettet mot den eneste sanne Gud, den allmektige, hellige og nådrike Gud. Tro i Bibelens betydning er alltid tro *på* ham – ikke bare en generell tro.

Det er ikke min tro som er det avgjørende, men at denne min tro knytter meg til *ham*. Andre kan nok også «tro» på sitt vis, men de har ikke samfunnet med ham.

Dette bringer oss til den andre siden – tro *at...* For vi kan bare kjenne «den eneste sanne Gud og den han utsendte, Jesus Kristus» (Joh 17,3) fordi han har åpenbart seg ved sitt Ord. Dette er frelsesveien (Apg 4,12).

Lærere som fører vill

ep fra sedrene · Luther · Apo
the · Arven fra sedrene · Lu
a sedrene · Luther · Apven fra
ren · Luther · Arven fra sed
Aven fra sedrene

a sedrene · Luther · Apven fra
rene · Luther · Arven fra sed
a sedrene · Luther · Arven fra
the · Arven fra sedrene · Lu
en fra sedrene · Luther · Avo

belen? Bibelen?» sa de, «Bibelen er kjetternes bok! Dere må lese doktorene! Der finner dere hva som er hva.»

MARTIN LUTHER
(Fra «Oppfordring til alle de geistlige samlet i Augsburg» 1530)

Derfor betyr kristen tro at vi tror at det Gud har sagt i sitt Ord, det vil si i Bibelen, er sant. Våre bekjennelsesskrifter er ikke noe annet enn en sammenfatning av de mest grunnleggende saker som Bibelen lærer oss. På den måten vil de være en hjelp for oss, både slik at vi kan minnes hva som er grunnlaget for vår tro, og slik at vi kan henvise til dette overfor dem som fører en annen lære.

Ved Ordet

Dette er en så avgjørende sak at det ikke kan understrekkes for sterkt. Guds Ord er den eneste holdbare grunn for vår tro. Det er de to sider av troen som vi nevnte ovenfor, som sammen gir oss frelsesvisshet. Som det heter i vår lutherske bekjennelse: «Sann tro er en tro som ikke bare tror historien, men også historiens virkning, nemlig at vi gjennom Kristus har nåde, rettferdighet og syndenes forlatelse.» (Conf. Aug. art. 20).

Ikke noe annet enn det åpenbaringsord Gud har gitt oss i Bibelen, kan være grunnlag for vår tro. Og det er nettopp det at vi tar imot dette budskapet – ved at vi leser det eller hører muntlig forkynnelse av Guds Ord, som skaper troen.

Fra en side sett er ikke Bibelens Ord bare «ord». Den er også vitnesbyrdet om Guds gjerninger. Men Skriften og ikke noe annet bringer det budskapet som gir oss del i det Gud har gjort for oss i Jesus Kristus. Det er Guds levende Ord, som «skaper hva det nevner». Så blir også Skriftens Ord det

faste holdepunkt for en troende både i liv og død (Sal 119,152).

Å bekjenne

Vi skal i denne serien se litt nærmere på innholdet i våre bekjennelsesskrifter. Da er det også naturlig å si litt om hva det betyr å bekjenne.

For i Bibelen hører *tro* og *bekjennelse* nøyne sammen.

«*Med hjertet tror en til omvendelse, og med munnen bekjenner en til frlse*» (Rom 10,10).

En side av dette er at det skal være samsvar mellom det vi tror på, og det vi sier med våre ord. Ellers blir det hykleri. Og den frlse som Jesus gir, fører også til et nytt vitnesbyrd, en ny bekjennelse i vår tale.

Enda viktigere er den kjensgjerning at Gud har talt til oss i sitt Ord. Det er det vi har å holde oss til. Det er vårt liv. Og gjennom vår bekjennelse vitner vi om Guds Ord – både til oss selv og til andre.

I våre dager blir det ofte sagt at bekjennelse er lovprisning. Det er én side av saken, men ikke hele. Det er rett at vi gjennom vår bekjennelse og vårt vitnesbyrd lovpriser Gud og minnes hva han har gitt oss.

Men bekjennelse betyr også å avvise det som vil rive i stykker Guds Ord – vranglære i ulike former. Det er en viktig sak i Bibelen, og denne kampen er også den konkrete foranledningen til flere av våre bekjennelsesskrifter.

Vi må ikke glemme at Gud har gitt oss et bestemt budskap. Det er det vi har å holde oss til. Derfor er kristen bekjennelse i bunn

og grunn ikke noe annet enn å tale slik som Guds Ord gjør det (1Pet 4,11).

Tro og tvil

I mot den vanstroende tvil som setter seg opp mot Gud og hans Ord, har vi fått Ordet, vår bekjennelse. Det er også vårt våpen imot Satans angrep (Ef 6,17).

Men etter alt det som vi har pekt på ovenfor, kan det være en sitter med et annet spørsmål: Hva når en ikke makter å holde fullt og helt fast ved denne overbevisningen, selv om en tror på Jesus og ønsker å følge Guds Ord?

I dette er det ikke vantrøens tvil vi møter – den som selv vil bestemme, uansett hva Guds Ord sier. Men det er anfektelsens tvil – den som kan gjøre det mørkt for et Guds barn i troens kamp.

Her må det sies at det er ikke det at vi føler at vi har en stor og sterk tro, som er det avgjørende. Blir dette det avgjørende, kan det fort briste, som det gjorde for Peter da Jesus gikk veien til Golgata.

Hemmeligheten er at troen er grunnlagt på *Guds Ord og rettet på Jesus*. «Nei, for all den ting jeg visste, kan jeg ei min Jesus miste!» «Frykter jeg min tro å miste, han meg holder fast!» Den som vet med seg selv at hva som enn skjer, må han ikke miste Jesus som sin Frelser, han er på trygg grunn.

Og da vet han også at selv om det i slike tider kan være ting i troen og i Guds Ord som virker uklart, så er det likevel Gud som har rett (Jer 12,1). Vi skal få erfare at det er sant.

(Forts. i neste nr.)

Pantet på vår arv

Efeserbrevet (IX)

AV KJELL DAHLENE

«...han som er pantet på vår arv, inntil eiendomsfolkets forløsning, til pris for Guds herlighet» (Ef 1,14).

Når vi fordyp oss i Guds Ord, blir det mer og mer klart hvor maktpåliggende det er for Gud å skape forvissning om frelsen og trygghet og glede i frelsesgavene. Nye sannheter i Guds Ord kaster nytt lys over den rikdommen det er å være et Guds barn.

Vi har tidligere satt sørklyset på at Den Hellige Ånd er gitt oss til innsegl. Og når det står her at han er pantet på vår arv, er dette ikke bare en ny måte å si det samme på, men han vil utdype og berike det.

Pantet
kjerner vi både fra Skriften, historien og vår daglige virkelighet.

Juda gav Tamar pant i signetet, snoren og staven sin. Disse gjenstandene skulle hun beholde til han kunne sende henne et kje. Men dette pantet knyttet Juda til Tamar for all tid (1Mos 38,13 flg.).

I tidligere tider ble pantet brukt i nesten all slags forretningsvirksomhet. Det har nok blitt noe mindre etterhvert. Men veldig mange av oss er kjent med pantebrev i forbindelse med huskjøp. De færreste kan legge nok penger på bordet til å betale det kontant. Men vi låner penger mot pant i huset. Slik kan vi bli i stand til å betale huset over et lengre tidsrom. Når alt er betalt, får en pantebrevet tilbake i innfridd form.

Den Hellige Ånd

er pantet på vår arv. Vi har i en tidligere artikkel understreket den rikdommen det er å være Guds arvinger, medarvinger til løftene. Det er rike løfter og en rik arv Gud har til sagt sine. Derfor har håpet en sentral plass i en kristens liv. Men Gud har gjort det enda sterkere enn det. Han har gitt oss Ånden til pant på denne vår arv.

Store deler av denne arven har vi ikke fått innta enda. Den vinker oss framover og hjemover. Derfor er det viktig å få stanse for Den Hellige Ånd som pantet på vår arv.

Hva betyr det egentlig?

Pantet er en garanti

Den som har et pant har en garanti for at han skal få det som er hans. Blir han i tvil, kan han se på pantebrevet. Den Hellige Ånd er vår garanti for at vi skal få del i arven.

Og på dette kjerner vi at han blir i oss: av den Ånd som han gav oss (Joh 3,24).

Ånden gir oss en guddommelig visshet om at Gud vil innfri alle løfter om den rike arven han har gitt oss.

Når vi vet at Den Hellige Ånd er pantet på vår arv, vil hele Åndens gjerning i vårt liv være en bekrefstelse på dette. Ikke bare når han viser oss Kristi herlighet og storhet, men også når han viser oss våre synder og vår svakhet. Når han gang på gang henter oss fra avveier og driver oss inn til Kristus. Da ser jeg litt av det guddommelige mønster og takker Gud for at han har ordnet det så godt.

**Bibel-
studie-
serie**

Pantet er en del av arven

Et pant kan være av en helt annen karakter enn gjenstanden det gjelder. Det var tilfelle med pantet som Tamar fikk av Juda. Men det er ikke tilfelle med det pantet som det sikter til her. Pantet er en del av arven.

La oss ta en enkel illustrasjon. Si at du lånte tusen kroner av en mann og så gav du ham ei bok som pant. Da du kom med de tusen kronene, fikk du boken tilbake. Nå var saken opp og avgjort. Dere stod ikke lenger i noe forhold til hverandre.

Men si at du lånte tusen kroner av en mann og så gav du ham 100 kroner som pant. Da trengte du ikke å betale tilbake det du hadde gitt ham. Du innfridde restbeløpet. Pantet var en del eller en part av totalbeløpet.

Pantet på vår arv, Den Hellige Ånd som vi har fått, skal ikke bli tatt ifra oss. Den er en del av arven. Vi kan derfor også se på det som en forskuddsbetaling på arven.

Pantet gir meg derfor gleden av å ha del i selve arven. Den er ikke lenger bare noe som vinker til meg fra det fjerne, men griper dypt inn i mitt eget liv her og nå. Videre er det med på å øke vissheten min om at jeg skal få motta arven i hele dens fylde.

Pantet blir en slags førstegrøde. Det er en gammel bibelsk tanke og den ble praktisert i gammel tid. En dag ut på høsten gikk bonden ut på marken og høstet et fint knippe av kornet. Så tok han det med hjem. Kornet ble skilt fra agnene. Deretter ble det malt. Så ba han kona si om

å bake et brød av dem. På den måten fikk de en forsmak på høsten. Resten av avlingen skulle vente enda en tid, men forventningen til høsten var vakt.

Åndens pant er med på å gi en forsmak på hva som venter oss, – en forsmak på himmel og herlighet.

Denne forsmaken er det også hebreerbrevets forfatter antyder når han sier:

For de som en gang er blitt opplyst, som har smakt den himmelske gave og har fått del i Den Hellige Ånd, og har smakt Guds gode ord og den kommende verdens krefter... (Heb 6,4-5).

Slike erfaringer kan ikke lett viskes bort fra et menneske. Hjertet blir vendt mot himmelen, troen fryder seg og håpet får vin ger.

Pantet binder oss til Kristus

Arven som vinker mot oss, og som Ånden er pantet på, binder Guds barn sterkere og sterkere til Kris tus.

For så mange som Guds løfter er, i ham har de fått sitt ja. Derfor får de også ved ham sitt amen, Gud til øre ved oss. Men han som binder både oss og dere fast til Kristus, og som har salvet oss, det er Gud. Han har også satt sitt segl på oss og gitt oss Ånden som pant i våre hjerter (2Kor 1,20-22).

Dette pant binder sammen fordi vi hører sammen. Jeg bærer en ring som det står «Din Turid» i, og min kone bærer en tilsvarende ring med «Din Kjell» i. Det knytter oss sammen fordi vi hører sammen.

Dette får Landstad til å synge:

*Når fikentreet skyter blad
jeg er så glad,
Da bliver her snart sommer.*

*Når himmelrikets blomster gror
For visst jeg tror
Guds rike snarlig kommer.*

*Hans brud jeg er
Hans ring jeg bær.
Har lampen tent og
hjerte vendt
Til ham all verdens dommer.*

Arven hviler på Kristi fortjeneste. Han har gjort oss til sine medarvinger. Det er fullstendig ufortjent for vår del. Men han har gitt oss sin Ånd som pant for å feie all tvil til side. Arven er Guds ramme all vor.

Pantet på legemets frigjørelse fra fordervet

Guds barn gjør til stadig het erfaring av at synden

Bruk spørre-spalten!

Har du spørsmål å stille innenfor emnet kristen tro/liv, så kom med dem. Spørsmål og svar vil bli gjengitt i bladet.

Skriv kort! Redaksjonen forbeholder seg imidlertid retten til å gjøre et utvalg blant innkomne spørsmål.

Vår adresse er: Bibelsk Tro, postboks 264, 4350 Nærbø.

bor i legemet vårt. Vi merker hvordan nedbrytingsprosessen er i gang. Det skaper mange slags sukk i Guds barns hjerter. Et av disse sterke sukk kommer fra Den Hellige Ånd nettopp fordi han er pantet på vår arv. Han kjenner den veldige forskjell der er på hva en kristen har nå og hva han skal få del i når arven blir utbetalt i hele dens fylde.

Vi vet jo at om det tell vi lever i på jorden blir brutt ned, så har vi en bygning som er av Gud, et hus som ikke er gjort med hender, evig i himmelen. Og mens vi er her, sukker vi, fordi vi lengter etter å bli overkledd med vår bolig fra himmelen. For så sant vi er kledd den, skal vi ikke bli funnet nakne. Vi som er i denne hytte, sukker under byrden. For vi vil ikke bli avkledd, men overkledd, for

at de dødelige skal bli oppslukt av livet. Men han som har satt oss i stand til nettopp dette, er Gud, som har gitt oss Åndens som pant (2Kor 5,1-5).

Jesus har beseiret alle dødskreftene da han stod opp fra de døde på den tredje dag. Da var forløsningen vunnet. Men den endelige forløsningsdagen venter Guds barn da Jesus Kristus kommer igjen. Da blir alle bånd løst som binder dem i denne verden, til synden og til forgjengeligheten. Den Hellige Ånd har Jesus plasert hos oss som pant inn til denne forløsningsdagen.

Men dersom hans Ånd som reiste Jesus opp fra de døde, bor i oss, da skal han som reiste Kristus opp fra de døde, også levende gjøre deres dødelige legemer ved sin Ånd som bor i dere (Rom 8,11).

Sammenhengen som dette bibelstedet står i, gjør det klart for oss at Guds barn allerede er forløst. De er død for loven og død for synden. Den som er i Kristus, er oppreist med ham. Men synden er fortsatt tilstede i vårt jordiske legeme. Den intense kampen mot synden kan til tider gjøre oss motløse. Men Ordet her kommer med hjelp og oppmuntring. Det faktum at Ånden bor i oss som et pant, gir forvissning om den fullkomne frigjørelse. Fordi Den Hellige Ånd er i meg, vet jeg at mitt legeme skal bli fullstendig befridd fra syndens nærvær.

Den samme sannhet utdypet Paulus senere i samme kapittel.

Ja, ikke bare det, men også vi som har fått Ånden som førstegrøde, også vi

sukker med oss selv, mens vi lengter etter vårt barnekår, vårt legemes forløning (Rom 8,23).

Guds barn takker for det pantet på vår arv som Den Hellige Ånd er i vårt hjerte. Lengselen etter å få resten av arven blir sterkere og sterkere ettersom han får vise oss arvens rikdom.

Guds pant i oss

Pantet som Den Hellige Ånd er i våre liv, knytter oss først og fremst til himmelen og herligheten. Men det uttrykker også hvem som skal ha eiendomsretten til oss. De som Gud har betrodd Ånden, er dem som hører ham til. Det er et privilegium, men også et ansvar. Guds Ord uttrykker det slik:

Eller vet dere ikke at deres legeme er et tempel for Den Hellige Ånd, som bor i dere og som dere har fra Gud, og at dere ikke hører dere selv til? (1Kor 6,19).

Når vi ikke lenger hører oss selv til, betyr det at Gud og hans vilje skal råde i hele vår personlighet. Det medfører en intens kamp mot alt som er fiender av Guds rike, både synden, verden og djevelen.

Her trenger vi klar tale i dag. Mange vil vandre i flere riker, både i sitt eget rike, verdens rike og Guds rike. De vil bestemme selv over sine tanker, sine holdninger og sine liv. Men en halting til alle sider, kan ikke forenes med å høre Kristus til. Den som hører Kristus til bøyer sitt liv inn under hans Ord og hans vilje.

De som hører Kristus til, har korsfestet kjødet med dets lidenskaper og lyster (Gal 5,24).

(Slutt)

Spre påske-nummeret!

Nr. 2/1996 av Bibelsk Tro er påskenummeret som kommer i mars.

Også i år vil vi prøve å nå videre ut med denne spesielle utgaven. Derfor håper vi at noen er villige til å være med og selge det – eller gi det bort.

Skriv til Bibelsk Tro, pb. 264, 4350 Nærø og oppgi hvor mange eksemplarer du vil ha.

Prisen er den vanlige – kr. 20 pr. stk., og det gis 20 % provisjon. Innbetablingsblakett sendes sammen med bladene.

Takk for hjelpen!

RED.

Merk av i «7. sansen»:

Bibelsamling til sommeren!

18.-21. juli 1996 blir det arrangert en bibelsamling på Audnastrand leirsted i Sør-Audnedal (Vest-Agder).

Talere blir professor **Carl Fr. Wisløff**, studierektor **Niels Ove Vigilius** og misjonær **Guttorm Raen**.

Flere opplysninger og program kommer i neste nummer av Bibelsk Tro.

Kryss av datoene allerede nå!!!

Bibelsk Tros Kassettjeneste

NYE KASSETTENE!!

51	Øivind Andersen:	Det ene nødvendige (Luk 10,38-42)	Arkivopptak
52	Øivind Andersen:	Guds Sønn har gjort meg fri (Joh 8,31-45)	Arkivopptak
53	Øivind Andersen:	Ektekapet i Guds Ords lys (Mat 5,27-32)	Arkivopptak
54	Øivind Andersen:	Medgang og motgang i Guds Ords lys (Salme 73)	Arkivopptak
55	Øivind Andersen:	Er du den som skal komme? (Mat 11,2-6)	Arkivopptak
450	Olaf Gjone:	De fem kløke og de fem dårlige jomfruene (Mat 25,1-13)	Riska, okt. 1995
451	Olaf Gjone:	Kongesønnens bryllup (Mat 22,1-13)	Riska, okt. 1995
452	Olaf Gjone:	Frelse kun i Jesu-navnet	Riska, okt. 1995
453	Olaf Gjone:	Tegnet i Jesu hender (Jes 49,13-16)	Riska, okt. 1995
454	Olaf Gjone:	Englebesök	Riska, okt. 1995
455	Olaf Gjone:	Guds vrede – Guds nåde (Rom 5 6-11)	Riska, okt. 1995
456	Olaf Gjone:	Guds vitnesbyrd – frelsesvisshet (1Joh 5,9-13)	Riska, okt. 1995
457	Olaf Gjone:	Anfektelse og den riktige grunnvoll (1Kor 3,11)	Riska, okt. 1995
458	Olaf Gjone:	Jesus er veien (Joh 14,1-6)	Riska, okt. 1995
459	Olaf Gjone:	Bønn/Åndens hjelp og virkning (Rom 8,26-27)	Riska, okt. 1995
460	Olaf Gjone:	Å finne trøst i syndenes forlateelse (Jes 40,1-2)	Riska, okt. 1995
461	Olaf Gjone:	Vi har to naturen – Åden og kjødet (Rom 7,19-8,2)	Riska, okt. 1995
462	Olaf Gjone:	Bli fylt av Åden	Riska, okt. 1995
830	Reidar Eriksen:	Et liv i hellighet (Rom 12,1-5)	Nordlys, mai 1995
872	Oddvar Dahl:	Kan jeg vite at jeg er frelst? (1Joh 5,11-12)	Kongsv., apr. 1995
871	Kristoffer Fjelde:	Himmel eller helvete	Mosby, aug. 1995
872	Kristoffer Fjelde:	Den rike mannen og Lasarus (Luk 16,19-31)	Mosby, aug. 1995
873	Kristoffer Fjelde:	Den første fulle visshet (Heb 3,12-14)	Tasta, nov. 1995
900	Eivind Gjerde:	Vær vedholdende i bønnen	Lunden, okt. 1995
920	Kjell Dahlene:	Sannheten tro i kjærlighet (Ef 4,15)	Lunden, okt. 1995

SANGKASSETT:

1000 Randi Espeseth/Anne-Margrethe og Ole Andreas Meling:
Ankerfestet (kr. 80,-)

Des. 1995

Talekassettpolis kr. 50,-

Skriv til Bibelsk Tros Kassettjeneste, postboks 116, 4330 Hommersåk.

Jeg bestiller kassett nr.:

Navn/adr.:

Ewig fortapelse?

Et nytt biskoppelig vranglæreutspill er kommet. Denne gang fra England: Ewig fortapelse stemmer ikke med kirkens lære, og helvete er ikke evig pine, men den totale ikke-eksistens, hevdes det fra den anglikanske kirke. Vårt Land uttrykker på lederplass «forståelse» for at det tas et oppgjør med tradisjonelle forestillinger.

Bladklipp

I stedet for det Bibelen sier om denne saken, hevdes annihilasjonslæren, teorier enkelte sekter lenge har dosert.

Den kristne kirke er kalt til å forkynne alt Guds Ord. Jesus sa ikke at det kommer en dom med evig adskillelse fra Gud for den vantro, men han talte med svært alvorlige ord og bilder om hvor forferdelig fortapelsen er. Det er et sted «hvor deres orm aldri dør, og ilden ikke slukner» (Mark 9,46).

Disse svære domsord skal lyde til de som har kastet vrak på Guds frelse og råd, og derfor er under Guds vrede over synen: «Gå bort fra meg, dere som er forbannet til den evige ild, som er beredt for djevelen og hans engler» (Mát 24,41). Slik

forkynte han som vet alt om livet, dommen og evigheten.

Bibels alvorlige ord om fortapelsen er holdt fast i våre bekjennelsesskrifter. Når en amanuensis ved Menighetsfakultetet hevder at en ikke lenger bør fastholde dette som et kristent dogme, er det symptomatisk for det læreavvik fra Skrift og bekjennelse som skjer. Det er også en påminnelse om hvilken retning utviklingen i bibelsynet tar og hvor motstridende signalene nå gis fra MF.

Problemet i dag er ikke at fortapelsens tilstand karikeres eller utbroderes i forkynnelsen, men forties. Det er mangelen på bruken av Jesu ord om dommen og den evige pine som burde påpekes. Menneskets problem er ikke at det er skremt av domsforkynnelse, men at det er fratatt den så det ikke lenger er redd for å gå fortapt.

Jesus taler om hvor alvorlig det er å stå hans frelse imot, og da skal vi fremholde det. For dette handler om det verste som Gud gjerne vil redde oss i fra, og hvor veldig og nødvendig hans frelse er.

Gen.sekr. i DISM **AXEL REMME**
(utdrag av lederartikkel i Trygg Havn)

BESTILL BIBELSK TRO!!

Send meg alle nr. i 1996. Ordinært abonnement
(kr. 100,-). Studentpris kr. 70,- (Stryk!)

GAVE: Send et årsabonnement til:

1) Navn/adr.:

.....

2) Navn/adr.:

.....

Send meg Bibelsk Tro hele resten 1996 og de av 1995-utgavene det finnes restopplag av. Bet. bare kr. 150,-.

Bet. på forhånd (postgiro 0825 0578300 – bankgiro 3290.07.77786)/Send undertegnede girokort. (Stryk!)

Navn/adr.:

.....

Porto
kr. 3,50

Til

Tidsskriftet
BIBELSK TRO

Postboks 264

4350 NÆRBØ

Medarbeidere/ skribenter:

Kjell Dahlene: Født 1944 i Porsgrunn. Har vært forkynner, ungdomsarbeider, områdesesekretær og bysekretær. Lærer/lektor ved Fjellheim bibelskole 1984–87 og 1994–95.

Olav Fjermeland: Født 1922 i Vegusdal. Bonde/kontorfullmektig. Forkynner i tre år i Indremisjonsselskapet. Frivillig forkynner i NLM.

Carsten Elmelund Petersen: Født 1956 i Esbønderup, Danmark. Utdannet automekaniker 1977, maskiningeniør fra Helsingør Teknikum 1982, cand. theol. København Universitet 1991. Stipendiat ved Forsker-Akademiet 1992–93. Adjunkt i etikk og religionsfilosofi ved Dansk Bibel-Institutt i København fra sept. 1993.

Dag Risdal: Født 1934 i Støren. Cand. real. Studiesekretær i Indremisjonsselskapet. Bibelskolelærer på Fjellhaug 1969–89. Fra 1989 forkynner i NLM.

Øivind Solheim: Født 1970 i Oslo. Misjonsskolen på Fjellhaug 1991–95. Studerer nå ved Universitetet i Oslo.

GLEMT BLADPENGENE?

Nytt år betyr abonnementsfornyelse. Har du ikke betalt Bibelsk Tro for 1996, vennligst gjør det snarest.

Post-/bankgironummer + flere nyttige opplysninger finner du på side I, I. spalte.

RT-filmklambyrå (RRA)

HUGGET STOKK PANEL
Nordic Timber Panel

HUGGET STOKK PANEL
– gammel tradisjon får nytt liv

Panelen benyttes til utvendig og innvendig formål.
Leveres i 22 mm tykkelse og i fire bredder.

EIKÅSSAGBRUK
Trelast – Byggevarer – Heltre furugolv – Eksklusive hus/hytter

**Krogedal
bok & papir**
4350 Nærø – 4341 Bryne

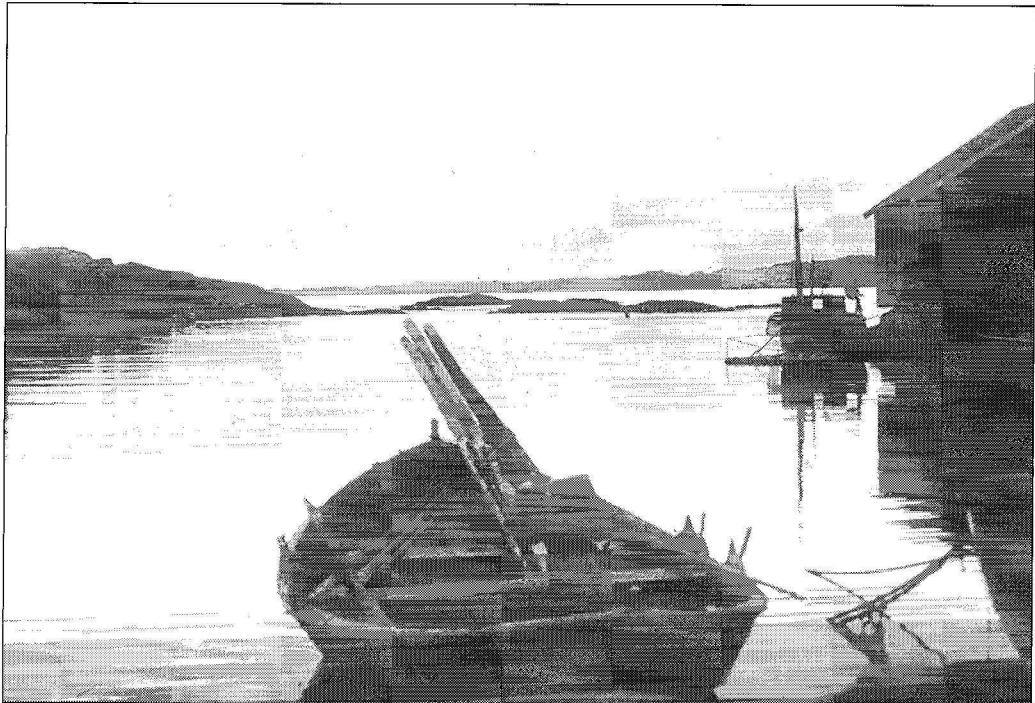

**Høyland
og Jæren
FORBRUKS-
FORENING**

C

ISSN 0804-0532

Returadr.:
Postboks 264
N-4350 Nærø

(Foto: Sverre Egeland)

**«Jeg er for ufornuftig til å kalles en mann!
Et menneskes forstand har jeg ikke!
Jeg har ikke lært visdom og har ikke
kunnskap om Den Hellige.
Hvem har steget opp til himmelen, og hvem
før ned? Hvem samlet vinden i sine hender?
Hvem bandt vannet inn i et klede? Hvem
fastsatte jordens grenser? Hva er hans navn?
Og hva er hans Sønns navn? Du vet det jo!
Alt Guds ord er rent. Han er et skjold for dem
som tar sin tilflukt til ham.
Legg ikke noe til hans ord, for at han ikke
skal straffe deg, og du stå som en løgner!»**